

[Gert Petersen.]

blemer faktisk at gennemføre ikrafttrædelsesloven, sådan at vi nu skal beslutte overgang til atomkraft. Dermed ignorerer man totalt de indvendinger, som er kommet, og som altså havde en sådan styrke, at i hvert fald regeringspartiet ændrede holdning. Men det er da muligt, at det konservative folkeparti har den opfattelse, at der ikke er mere at undersøge, at hele sagen er klar, og at man bare kan køre løs. Jeg tror, når det drejer sig om befolkningen, at et flertal er af den modsatte opfattelse.

For vores vedkommende har vi ikke skiftet opfattelse. Socialistisk folkeparti erklærede, dengang vi drøftede sikkerhedsloven, at når det kom til spørgsmålet om ikrafttrædelse, ville vi gå imod, og det vil vi naturligvis også, når det er det konservative folkeparti, der nu kommer med en reel ikrafttrædelseslov.

Argumenterne for vores vedkommende kan siges at falde i to dele. For det første er der de rent øjeblikkelige – dette at undersøgelserne ikke er afsluttet, at man ikke ved, hvordan man kan løse affaldsproblemet. Man må vel endda sige, at de undersøgelser, som har fundet sted inden for det sidste par år, har været medvirkende til at skabe endnu mere pessimisme med hensyn til, om det er muligt at løse affaldsproblemet. Det er et sært argument, at fordi en række andre lande glade og optimistiske og uden at indse den problematik, som man i dag kender, begyndte at anlægge atomkraftværker, så skal vi gøre det samme – altså uden hensyn til den erkendelse, man har opnået i mellemtiden. Det er naturligvis et helt uacceptabelt argument.

Men dertil kommer også et andet sæt argumenter, som for os spiller en væsentlig rolle i argumentationen mod atomkraft i Danmark, og som ikke bare har gyldighed i den helt aktuelle situation, men også har gyldighed på længere sigt, nemlig for det første, at indførelse af atomkraft efter alt at dømme vil være en dyrere, en mere kostbar løsning end f. eks. at følge de ideer, som er fremsat i en alternativ energiplan, der blev udsendt af en række videnskabsmænd for nylig, og for det andet at atomkraft vil føre til en centralisering herhjemme, som vi anser for aldeles uønsket. Endelig at hvis man først siger ja til atomkraft, gennemfører et atomkraftprogram her i landet, så bliver den logiske konsekvens, at man om en 20-30 år, når uranlagrene er udtømt, går over

til anvendelse af plutonium – et meget farligt stof, hvis anvendelse kan få ganske katastrofale følger både i international målestok og også i national målestok. Netop dette perspektiv er blevet trukket frem i mellemtiden, siden vi sidst diskuterede disse spørgsmål, af en britisk kommission, hvor man helt klart vender sig mod overgang til såkaldt plutoniumøkonomi. Jeg har altså den opfattelse, at siger man a, så bliver det næsten nødvendigt, eller det bliver i hvert fald på det nærmeste uundgåeligt, at man også må sige b – altså: siger man atomkraft, så siger man også plutoniumøkonomi.

Hertil kommer yderligere, at der er en meget stor usikkerhed i befolkningen om, hvad man skal gøre. Også af den grund er jeg enig i, at en folkeafstemning under alle omstændigheder er nødvendig, hvis regeringen kommer med et forslag, og hvis der kommer flertal for et sådant forslag herinde.

Jeg vil godt følge den bemærkning til, at der ved en sådan folkelig debat og en folkeafstemning må være flere muligheder at vælge imellem. Her vil jeg pege på det alternativ, der som sagt blev fremlagt af en gruppe forskere for ganske nylig, og som jeg synes åbner helt anderledes perspektiver både af økonomisk karakter, af beskæftigelsesmæssig karakter og af udviklingsmæssig karakter end det forslag, som de konservative her er kommet med. Med helt anderledes perspektiver mener jeg helt anderledes positive perspektiver.

Honoré (KrF):

Regeringen fremlagde sidste år sin energiplan, og ifølge denne energiplan skulle vi i 1985 gennem kernekraft have dækket 6 pct. af vort energiforbrug. Udsættelsen af kernekraft-afgørelsen kan betyde, at vi i 1985 ikke får denne dækning af vores energiforbrug, og det vil sige, at vort behov for energi må dækkes ad anden vej, hvilket vil kræve en ændring af energiplanen. Hertil kommer, at hvis vi skal rette økonomien op, så skal vi måske have en ekstra energitilførsel på 4 pct. i 1985, altså et energiforbrug, der er 4 pct. større i 1985, end regeringen i sin energiplan regnede med. Det er i hvert fald den konklusion, som en af Industrirådets økonomer er nået frem til.

Vi er klar over, at beslutningen om at fremsætte et forslag til en ikrafttrædelseslov hviler på, at de nødvendige undersøgelser er gennemført. En sådan beslutning skal ikke jaskes igen-